

Каймак-Чалан взводния пред краката ми падна и аз два часа до него лежах и го гледах въ лицето. А това . . . друго беше то . . . ръка на брат, на българин . . . отрязана и хвърлена въ Марица, риби и раци да я ръфат . . . Най-твърдия, който носи сърце и се казва християнин — не може да издържи. Дълго време ли съм стоял така — не помня, но по едно време гледам, започна да се зазорява, притъмня наоколо и ми стана хладно. Сепнах се, грабнах сертмето и хукнах. Озовах се право пред кметови. Потропах, извиках го и му разказах. Не го знаеш кмета ни — стария даскал — огън човек.

— Ръка ли? вика — от където си я зел да си я занесеш, че дяволите ще те земат!

Човешка е. — казвам.

— Не е, отвърща — кучешка е.

Слисах се. Полудял ли е този човек, та не ме разбира? Показах я да се увери, а той като зафуча, като завика . . . очите ми щеше да извади. Обърках се. Замаях се от страх и от очудване; заболя ме. Повърнах се, затворих си очите, зграбчих я и я запратих въ водата. Нещо се скъса въ гърдите ми. Сърцето ми се заключи от тогава и до днес съм не съм спал. Зарязах си и занаята. Много пъти се мъчих да ловя риба. Кача се на гимийката, пусна я, разпера сертмето и пак го сбера. Нещо ме опъва, дърпа ме, не дава. Струва ми се, че реката е пълна съ ръце, съ крака, съ пръсти. Трепвам от всеки пън, от всяко клонче. Тежи ми на душата. Грях направих. Трябаше да я отнеса на попа да я опее и да я зарови после. На човек е, на българин, на християнин. — Може ли да бъде на друг. Пък и да не е — един е Господ за всички, макър всеки да го дърпа към себе си. Често пъти сънувам да иде човек съ отсечена ръка. Гледа ме и нищо не ми